

Το θέμα είναι τι θα κάνουμε εμείς!

του Γιάννη Μηλιού

Οι κινήσεις της κυβέρνησης το τελευταίο διάστημα επιβεβαιώνουν την άποψη που υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ από την αρχή της μνημονιακής περιόδου, δηλαδή ότι η χώρα κυβερνάται από την ιερή συμμαχία του κεφαλαίου. Η τρόικα χρησιμοποιείται ως μοχλός για να περάσουν μέτρα τα οποία οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν θα μπορούσαν να επιβάλουν από μόνες τους. Οι κυβερνήσεις αρχικά το έκρυβαν αυτό, τώρα όμως έχουν φτάσει στο σημείο να το διατυμπανίζουν. Ο κ. Στουρνάρας με περισσό θράσος δήλωσε πρόσφατα ότι η κυβέρνηση επέβαλε την «εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ» ως προαπαιτούμενο για τις διαπραγματεύσεις.

Τα χτυπήματα που δέχεται η κοινωνική πλειοψηφία είναι πολλά και ταυτόχρονα: Πρώτα από όλα στο μισθό με την κατάργηση των τριετιών, και ταυτόχρονα στον έμμεσο μισθό: στην υγεία και την κοινωνική ασφάλιση, στο φορολογικό, στο ασφαλιστικό με τη μείωση εργοδοτικών εισφορών και συντάξεων, αλλά και το ξεπούλημα δημόσιων χώρων όπως το Ελληνικό, του ΟΠΑΠ, που προσέθετε στα δημόσια έσοδα, του ΟΣΕ στο επόμενο διάστημα.

Το πολιτικό «κεφάλαιο» των μνημονιακών κομμάτων εξαντλείται, αλλά αυτό δεν τα αποτρέπει από το να σχεδιάζουν διαρκώς νέα μέτρα. Η πλειοψηφία των πολιτών κατανοεί έτσι πως η πορεία αυτή θα ανακοπεί μόνο με την έλευση της κυβέρνησης της Αριστεράς. Αυτή η στάση αναμονής είναι αποτέλεσμα της πίστης του λαού στη δημοκρατία, δηλαδή της πίστης του ότι η κυβέρνηση που θα έρθει θα υλοποιήσει επιτέλους αυτό που επιθυμεί η κοινωνική πλειοψηφία, τη μεγάλη ανατροπή.

Τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού δεν την απασχολούν τα ψευτοδιλήμματα που θέτουν τα διαπλεκόμενα με τα συμφέροντα μεγαλοκαπιταλιστών κανάλια. Για τον κόσμο της εργασίας, της ανεργίας και τη νεολαία, κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σημαίνει: Αύξηση του μισθού, κατάργηση των απαράδεκτων εργασιακών σχέσεων όπως της ενοικιαζόμενης εργασίας, ισχυρή επιθεώρηση εργασίας που θα ελέγχει και θα τιμωρεί την ασύδοτη εργοδοσία, κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα, θέρμανση, προστασία των υπερχρεωμένων νοικοκυριών, φορολογική δικαιοσύνη, δηλαδή με τα λόγια του κόσμου, «να πληρώσουν επιτέλους οι πλούσιοι».

Η αντίληψη που επικρατεί στην πλειοψηφία της κοινωνίας είναι ότι όπως οι μνημονιακές κυβερνήσεις έκαναν τόσα αδιανόητα στο παρελθόν βήματα υπέρ του κεφαλαίου και εναντίον της εργασίας, έτσι και η κυβέρνηση της Αριστεράς, καθώς θα έχει αναλάβει την κρατική εξουσία, θα σταματήσει τον κατήφορο και θα ψηφίσει νόμους υπέρ των συμφερόντων των πολλών. Γνωρίζουμε όμως ότι τα πράγματα δεν είναι απλά. Όπως για να περάσει το μνημόνιο χρειάστηκε μεγάλη μάχη από την πλευρά του κεφαλαίου για να καμφθεί η αντίσταση των κινημάτων της εργασίας, έτσι και τώρα για να καταργηθούν τα μνημόνια χρειάζεται η σύγκρουση των λαϊκών τάξεων με το κεφάλαιο.

Εδώ ακριβώς τίθεται το ζήτημα του «τι θα κάνουμε εμείς». Η ανάληψη της κυβέρνησης δεν ισοδυναμεί με τον άμεσο έλεγχο όλων των μηχανισμών του κράτους. Για να εφαρμοστεί για παράδειγμα ένας νόμος που καταπολεμά την ανασφάλιστη εργασία, χρειάζεται η ενεργή δραστηριοποίηση των εργαζομένων, οι οποίοι όμως στην παρούσα κατάσταση είναι τρομοκρατημένοι, καθώς ανά πάσα στιγμή μπορεί να απολυθούν και να είναι πολύ δύσκολο να ξαναβρούν δουλειά. Για να έχουν τη δύναμη να αντισταθούν σε εκβιασμούς που σίγουρα θα υπάρχουν, η κυβέρνηση θα πρέπει να

πάρει κι άλλα μέτρα, για παράδειγμα θωράκισης του συνδικαλισμού σε πρωτοβάθμιο επίπεδο.

Άλλο παράδειγμα: Η κυβέρνηση της Αριστεράς σκοπεύει να ενθαρρύνει την αυτοδιαχείριση μέσων παραγωγής που εγκαταλείπονται από τους ιδιοκτήτες τους και απαξιώνονται. Πώς όμως θα καταφέρουν να σταθούν στα πόδια τους επιχειρήσεις που θα διευθύνονται από τους εργαζόμενους, αν δεν τις στηρίξει το κράτος με ειδική νομοθεσία; Τρίτο παράδειγμα: Η κυβέρνηση θα πρέπει να κάνει αναδιανομή δαπανών υπέρ της υγείας και της παιδείας, περικόπτοντας υπέρογκα ποσά που δίνονται σε προμηθευτές και εργολάβους. Πώς θα υλοποιήσει έναν τέτοιο στόχο αν δεν «ανοίξει τα βιβλία» για να δώσει το δικαίωμα στους ίδιους τους εργαζόμενους και τους κοινωνικούς φορείς να ελέγχουν τις δαπάνες του κράτους και να μπορούν να παρεμβαίνουν στις σχετικές αποφάσεις;

Αυτά τα παραδείγματα είναι ένα μικρό μέρος όλων αυτών που θα κληθούμε να αντιμετωπίσουμε σε λίγους μήνες. Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα κριθεί από την πρόθεσή της να ενισχύσει νομικά και θεσμικά τη σύγκρουση των λαϊκών τάξεων με τους ισχυρούς. Κάθε μέτρο που θα λαμβάνει θα την οδηγεί στην αναγκαιότητα του επόμενου. Η υπεράσπιση της εργασίας θα απαιτήσει τη διεύρυνση της δημοκρατίας, η οποία θα απαιτήσει τη διαφάνεια της διοίκησης κ.ο.κ. Πρόκειται για ένα τιτάνιο έργο, που η ιστορία μάς θέτει ως καθήκον να επιτελέσουμε.